

Pismem z dnia 30 października 2001 r. Komisja powiadomiła Francję o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE, dotyczącego zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionie Gardanne⁽²⁾. Po przeprowadzeniu tego postępowania Komisja wydała w dniu 7 grudnia 2005 r. sporną decyzję⁽³⁾, w której uznała zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionie Gardanne, w regionie Shannon i na Sardynii, stosowane odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy, za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i w związku z tym nakazała zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu przystąpienie do odzyskania tej pomocy.

Niniejszą skargą Francja żąda częściowego stwierdzenia nieważności tej decyzji, w zakresie, w jakim dotyczy ona zwolnienia przyznanego przez Francję w regionie Gardanne.

Na poparcie swojej skargi Francja powołuje kilka zarzutów, spośród których pierwszy opiera się na naruszeniu pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Francja podnosi, że Komisja naruszyła prawo stwierdzając istnienie pomocy państwa, podczas gdy nie zostały spełnione wszystkie przesłanki uznania danego środka za pomoc, określone w wyroku w sprawie Altmark⁽⁴⁾, w szczególności przesłanka wystąpienia ograniczenia konkurencji lub zakłócenia funkcjonowania rynku wewnętrznego. Francja twierdzi, że Komisja nie powinna jednocześnie, z jednej strony, proponować Radzie przyjęcia na podstawie dyrektywy 92/81/EWG decyzji upoważniającej do zastosowania zwolnienia od podatku akcyzowego, niesprzeciwiając się przedłużeniu tego upoważnienia, a z drugiej strony — twierdzić, że zwolnienie to stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Drugi zarzut podniesiony przez skarżącą opiera się na braku uzasadnienia, polegającym na tym, że zaskarżona decyzja zawiera sprzeczność w rozumowaniu Komisji dotyczącym stwierdzenia ograniczenia konkurencji.

W trzecim zarzucie, podniesionym ewentualnie, skarżąca zwraca uwagę na to, że wymóg odzyskania pomocy zawarty w art. 5 zaskarżonej decyzji narusza zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Twierdzi ona, że beneficjenci zwolnienia mają prawo korzystać z zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań aż do dnia wydania spornej decyzji, a nie, tak jak utrzymuje Komisja, do dnia ogłoszenia decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia. Skarżąca zwraca również uwagę na to, że bezczynność Komisji w okresie czterech lat pomiędzy decyzją o wszczęciu postępowania a decyzją końcową również stanowi naruszenie zasad ochrony uzasad-

nionych oczekiwań, pewności prawa i rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych

⁽²⁾ Opublikowana w Dz.U. C 30 z 2.02.2002

⁽³⁾ Decyzja C (2005) 4436 wersja ostateczna, pomoc państwa nr C 78-79-80/2001

⁽⁴⁾ Wyrok Trybunału z dnia 24 lipca 2004 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans, Rec. str. I-7747

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2006 r. — Marly przeciwko OHIM

(Sprawa T-57/06)

(2006/C 96/39)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marly SA (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciel: adwokat B. Mouffe]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Erdal Gesellschaft m.b.H. (Hallein, Austria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji a quo w części uwzględniającej sprzeciw właściciela słownego znaku towarowego „TOFIX”,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, z uwzględnieniem niezbędnych kosztów poniesionych przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą, określonych w decyzji a quo.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy TOPIX dla towarów z klasy 3 (zgłoszenie nr 2 326 072)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Erdal Gesellschaft m.b.H.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Międzynarodowy słowny znak towarowy TOFIX dla towarów z klas 3 i 4

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu dla wszystkich zakwestionowanych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ między spornymi znakami występują różnice wizualne i koncepcyjne, jak również między towarami oznaczonymi tymi dwoma znakami towarowymi istnieje bardzo istotna różnica.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2006 r. — H.A.L.T.E. przeciwko Komisji

(Sprawa T-58/06)

(2006/C 96/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Honorable Association de Logisticiens et de Transporteurs Européens — H.A.L.T.E. (Neuilly-sur-Seine, Francja) [Przedstawiciel: adwokat J.-L. Lesquins]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- zgodnie z art. 232 traktatu WE, stwierdzenie naruszenia przez Komisję Europejską obowiązku wydania aktu ze względu na to, że zaniechała jego wydania, do którego została wezwana na podstawie art. 87 i 88 tego samego traktatu;
- nakazanie Komisji podjęcia wszelkich środków niezbędnych do pełnego wykonania wyroku;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejszą skargą stowarzyszenie skupiające spółki prowadzące działalność w sektorze usług kurierskich, transportu i logistyki zwraca się do Sądu o stwierdzenie bezczynności Komisji w zakresie, w jakim ta ostatnia bezprawnie zaniechała wszczęcia przewidzianej w art. 88 WE formalnej procedury dochodzenia oraz zarządzenia środków tymczasowych polegających na zawieszeniu wypłaty pomocy zakwestionowanej przez skarżącą w jej skardze skierowanej do Komisji i dotyczącej pomocy na rzecz restrukturyzacji przyznanej przez SNCF, przedsiębiorstwo publiczne, którego właścicielem (w 100 %) jest państwo francuskie, spółce SCS SERNAM zajmującej się transportem towarów.

Swoją skargę na bezczynność skarżąca opiera na argumentach, które można połączyć co do zasady w dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy opiera się na naruszeniu art. 88 ust. 2 traktatu WE. Skarżąca twierdzi, że upływanie ponad sześciomiesięcznego terminu od złożenia jej pierwszej skargi do Komisji — pomimo że ta ostatnia wiedziała o sprawie, ponieważ wydała uprzednio decyzje, których naruszenie stanowi przedmiot wniesionej do niej skargi — wskazuje na poważne trudności, jakie napotkała Komisja dokonując oceny zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem. Z tego względu Komisja była, zdaniem skarżącej, zobowiązana do wszczęcia formalnej procedury dochodzenia w sprawie pomocy będącej przedmiotem wniesionej do niej skargi. Skarżąca twierdzi ponadto, że ewentualny brak zgłoszenia pomocy przez władze francuskie nie może zwolnić Komisji z obowiązku staranności, a także, że ta ostatnia była zobowiązana skorzystać z przysługujących jej uprawnień w zakresie dochodzenia, skoro tylko uzyskała ona informacje o przepisach krajowych, które mogą stać w sprzeczności z zasadami rządzącymi wspólnym rynkiem, w szczególności w ramach skierowanej do Komisji skargi w przedmiocie naruszenia jej wcześniejszej decyzji określającej warunki zgodności pomocy publicznej ze wspólnym rynkiem⁽¹⁾.

Zarzut drugi opiera się na naruszeniu art. 11 rozporządzenia Rady nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (nowy artykuł 88)⁽²⁾. Skarżąca twierdzi, że Komisja powinna była zarządzić środki tymczasowe polegające na zawieszeniu wypłaty pomocy, ze względu na to, że, zdaniem skarżącej, spełniony został warunek pilnego charakteru sprawy.

⁽¹⁾ Chodzi o decyzję Komisji z dnia 20 października 2004 r. dotyczącej pomocy udzielonej częściowo przez Francję na rzecz przedsiębiorstwa Sernam, C (2004) 3940 wersja ostateczna.

⁽²⁾ Dziennik Urzędowy L 83, str.1; rozporządzenie zostało wykonane rozporządzeniem Komisji nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. (Dz. U. L 182, str. 2)